

Заревала мечка стръвница въ дупка хладница.
Реве не излиза.

— Чакай ще те науча! — викналъ умникъ Гюро,
па рекълъ на своитѣ умници другари:

— Вържете ме прѣзъ кръста съ яки вжжета, па
ме спуснете въ мечата дупка, мечка стръвница жива
за ушитѣ да изтегля.

Умници юнаци вързали умникъ Гюро и го въ
мечата дупка пустнали.

Лапнала мецана Тодора умната глава на Гюра
и заревала.

— Аа, — улови я! Дръжъ Гюро! — завикали
умниците, задърпали вжжето.

Тѣ дърпатъ навънка, мечка дърпа навжтрѣ.
Мечка дърпа навжтрѣ, тѣ дърпатъ навънка!

По едно врѣме — що да видишъ! извлѣкоха
умникъ Гюро безъ глава...

Чудомъ се чудятъ умници юнаци.

— Бре дѣ му на Гюро главата?

— Ама, той имаше ли глава?

— Мисля, че имаше.

— Па азъ мисля, че нѣмаше.

— Имаше.

— Нѣмаше.

Скарали се умници юнаци и не могатъ да рѣшатъ,
имаше ли умникъ Гюро глава, или нѣмаше.

И отишли да питатъ булка Гюровица.

Почукали, потропали на вратата.

— Излѣзъ, излѣзъ, булка Гюровице, да ни
кажешъ, имаше ли Гюро глава, или нѣмаше!

Излѣла булка Гюровица, почесала се, помислила,
па рекла:

— Незнамъ!

— Кà ще да не знаешъ?.. Помисли си...

— Е, знамъ ли... За Великдень онъ си капа
купува, та трѣбва да е ималъ и глава.